

Becsicskulunk mi is, vagy merünk-e hazafiak lenni?

2025 szeptember 25. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása
Még nincs értékelve

Mérték

A TUDATOS POLGÁR – Lázár János beszéde a digitális polgári körök tökéletes közös hitvallása egyben.

A f?címben szerepl? kérdést tette fel Lázár János a digitális polgári körök hétvégi nagygy?lésén megtartott

beszédében, amely az amúgy is remek megszólalások sorában nagyszer?en összegezte közös hitvallásunkat. Azt a hitvallást, amit több mint tízezer ember vallott meg jelenlétével a Papp László Arénában és amit Magyarország polgárainak többsége immár másfél évtizede támogat, még ha a legtöbben nem is tudják, csak érzik ennek a sajátos magyar útnak az irányát, lényegét.

Természetesen ezúttal is Orbán Viktoré volt a f?szerep a nagygy?lésen. A miniszterelnök nagy ív?, szelíd, de mégis acélos érvelése az intellektuális és politikai bátorságról, illetve a megható tisztelgése az eredeti polgári körök alapítói, vezet?i el?tt, óriási tetszést váltott ki. Ezzel együtt azonban

az elmúlt években kissé elhanyagolt nemzeti tábor gondolatai és törekvései ezúttal Lázár János kerek, kiáltványként is felfogható gondolatmenetében tükröz?dtek vissza leginkább.

Lázár János érdekes és fontos személyiség. Az egész jobboldal csodálta a kilencvenes években a néhai Rapcsák András hódmez?vásárhelyi polgármestert, aki az országban visszatér? komcsi világ ellenére, a komcsik által lepusztított alföldi mez?városban bámulatos fejl?dést tudott elérni. Lázár t?le, mellette tanult, majd a városvezet? halála után átvette a marsallbotot, és ciklusokon át helyben, illetve a Fideszben, az Országgy?lésben, majd a kormányban egyre magasabbra tört, cseppet sem érdemtelenül. S talán éppen a túl fiatalon jött siker és a túlzott önbizalom okozta átmeneti vesztét, hiszen 2018-ra a kormányon belül komoly konfliktusokba került, ráadásul olyan elhamarkodott nyilatkozatokat tett, amelyekb?l a sajtó azt a következtetést vonta le, hogy az akkori kancelláriaminiszter Orbán Viktor utódaként tekint önmagára.

Mint legh?ségesebb olvasóim tudják, régóta megmondtam már, hogy a Fidesz olyan, mint a nyolcvanas évek lávalámpája a Videoton Color Star tévé tetején. Az elnökön kívül a potentátok kisebb-nagyobb színes gömbök benne, amelyek hol felfelé, hol lefelé áramlanak, de aztán mindig visszatérnek. Én is tartok egy ilyen lámpát az irodámban, eredeti Fidesz-narancs színekben pompázót. Igaz, az esetemben egyel?re nem igazán m?ködik, de az is igaz, hogy nem is vagyok Fidesz-tag, lehet, másik lámpát kellene használnom.

Mindenesetre Lázár János kifizette a tanulópénzt, keményen dolgozott, s mindenféle hálátlan feladatot elvállalt, most például miniszterként kész megzabolázni a MÁV nev? hydrát. Így, éppen ötvenéves korára valóban oda jutott, hogy ki lehet mondani: Szijjártó Péter mellett ? képviseli a legszenvedélyesebben és leghitelesebben azt az életm?vet, amit Orbán Viktor és a mögötte álló közösség az elmúlt harminc évben felépített és sikerre vitt.

Az sem mellékes, hogy Lázárnak – másokkal ellentétben – nem voltak kitér?i a liberális, vagy neokon külvilágba, mindig a klasszikus népi-nemzeti irányvonalat vitte. Ott volt például a Horthy Miklós újratemetésének harmincadik évfordulóján tartott kenderesi megemlékezésen.

Nem véletlen tehát, hogy ? lett az év nagy visszatér?je, s ilyen min?ségében mondta el szombaton az avatott körökben azóta is (természetesen digitálisan) kézr?l kézre adott beszédét. Utálatos feladat egy remekül összerakott, jó ív? gondolatmenetet darabokra szedni, de az újságírók manapság megkopott hivatása err?l szól, így lássuk csak, mi volt igazán lényeges benne! A pátoszos részekb?l például ez:

Becsicskulunk mi is a liberális woke-nyomulásnak, vagy merünk hazafiak lenni, merünk polgárok lenni és merünk magyarnak lenni? Önmagában persze az is eredmény, barátaim, hogy nekünk, magyaroknak még van választásunk, még van és újra van. Még van, mert mi nem mentünk be abba a zsákutcába, amibe nagyon sok bevándorlóország már egy évtizede belesétált, és már soha nem tud kifarolni bel?le. És újra van, mert korábban többnyire nem volt választásunk. Legtöbbször mások döntöttek helyettünk, mások döntöttek felettünk és mások döntöttek rólunk. Legutóbb Trianonban és Párizsban jelölték ki a nagyhatalmak a magyarok helyét. Legyetek kicsik és szegények, köszönjétek meg, hogy éltek. Orbán Viktor politikája, a mi politikánk mindig ennek a tagadásáról szól. Arról, hogy mi nem nyugodtunk bele a ránk szabott sz?k sorsba. Soha nem fogunk ebbe belenyugodni!

Aztán Lázár nagyon hatásosan összefoglalta Orbán Viktor harmincévnyi munkájának diadalait („mondjuk ki végre világosan, hogy Magyarországot Orbán Viktor tette fel a térképre”), s rátért a polgári lét lényegére:

A polgári Magyarország számunkra, fideszesek számára er?s és befogadó középosztály, amelybe nem születni kell, hanem amelybe mindenki felemelkedhet, méghozzá munkával és tanulással, mert Magyarország a magyar állam segítségével mindenki számára biztosítja a tanulás lehet?ségét. Mindig egy lépéssel feljebb és el?rébb, mindig egy nemzedékkel feljebb és el?rébb, ez a polgári Magyarország.

Végül ?szintén szembenézett a ballépésekkel, amelyek a hörg? kiskakast vagy Kocsis Máté nyelvi leleményével élve a „karcsúcsított méregzsákot” helyzetbe hozták tavaly:

Tizenöt év után megértem, ha sok választó szeretne figyelmeztetést küldeni a Fidesznek vagy a kormányzó pártoknak. De ezt csak úgy érdemes csinálni, hogy abba ne rokkanjon bele Magyarország, hogy ez ne a magyar embereknek ártson. […] A Magyar Péterre adott voks nem sárga lap a kormánynak, hanem öngól azoknak, akik rá szavaznak. […] Túl sokat veszíthet mindenki, hogy pusztán érzelemb?l döntsön, ne pedig józan megfontolásból. Ezért mondom azt, hogy most más a nóta, mint régen. Most az a jelszó érvényes, hogy hallgass az eszedre, szavazz a Fideszre!”

Az utóbbi a tételmondat lesz az ingadozók, a bizonytalanok megszólításában: ?k valóban az élettapasztalatukra, az eszükre hallgassanak a választás napján! Ám ugyanilyen fontos a nemzeti-patrióta közösség magabiztossága, ereje, ?szinte eltökéltsége is.

A tudatos polgár cím? cikksorozatomat 2022 végén épp azzal a gondolattal indítottam el itt a Magyar Nemzetben, hogy a kormányzás, a közhatalommal megbízottak köre nem távolodhat el a népt?l. Hiszen

2002-ben a polgári körök mozgalma a nemzettel való szövetségkötés jelmondatával bontott szárnyat, s Orbán Viktor az azóta eltelt b? huszonhárom évben mindig támaszkodhatott erre a szövetségre, amely 2010-re gy?zelemre vitte és azóta is támogatja ezt a politikát.

Ezért is sürgettük sokan a megmaradt polgári egyesületek felkarolását, a polgári körök hálózatának újragondolását és újraindulását. Nem kell mondani, milyen nagy öröm, hogy ez végül meg is történt.

Különösen örvendetes, hogy a (töpöröd? baloldal hazugságaival ellentétben) valódi közösségi élmény volt a digitális polgári körök találkozója, ahol – a szervez?k kiváló ötleteb?l adódóan – a beszédek el?tt és után a küzd?téren kialakított „gondolatexpón”, kiállításon találkozhattak egymással a DPK-tagok. Felszabadult, vidám, megnyer? emberek sokasága, akik igyekeztek kapcsolatokat építeni, vagy például a helyi DPK-k mellett a számukra legszimpatikusabb, valamely elvont vagy gyakorlati cél mentén szervez?d? polgári körhöz csatlakozni. Így formálódik egy er?s, magabiztos szövetség, nem pedig gy?löletben és irigységben, ahogy az ellentábor építi önmagát.

A nemzeti közép újabb gy?zelméhez sokféle eszköz, átgondolt taktika, a társadalom nagy többségét elér? ajánlatok, tettek és persze némi szerencse is szükséges, de az biztos, hogy ezt a küzdelmet csak egészséges szívvel lehet végigcsinálni. Ez a szív pedig tízezernyi emberben múlt szombaton megdobbant,

és az október 23-i békemenetben, az országjáró fórumokon, az egyre szélesebb, békés összefogásban százezernyi és milliónyi testben fog megdobbanni újra és újra.

Huth Gergely - www.magyarnemzet.hu

Ajánló